

[Oluf Pedersen.]

det, at Rollen ikke er ham officielt overdraget af L.S.'s Ledelse." Det vil sige, at det var Knud Bach, der havde antaget ham, og derved kommer Pengene fra Sehested til Knud Bach til at spille en ganske overordentlig Rolle. Derefter skrev Bladet, at det kan jo ikke være saadan, at han i det skjulte skal have Lov til at foretage Ting, han offentlig fordømmer, og endelig siger Bladet: „Paa paradoksal Vis har hele denne Pjece-Affære vist nogle alt andet end rene Hænder hos de Folk, der stod bag Pjecen, og den har samtidig vist, at der kan tiltrænges lidt Udrensning her og der.“

Bladets Forsøg paa at faa L.S. skilt af med Sehested er mislykkedes, thi det er afvist af Knud Bach, som siger, at skilte han sig af med alle de L.S. Folk, som ikke var Engle, saa blev der ingen tilbage. Og den Motivering maa vi jo bøje os for.

Efter det, som er sket med L.S., forstaar man godt, at der er Folk, som spørger: Hvem er det, som betaler det ærede Medlem Hr. Frits Clausens Kampagne? Og naar der nu her i Tinget er indledet en Diskussion mellem det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen og det ærede Medlem Hr. Frits Clausen om, hvem det er, der betaler de forskellige Kampagner, og de Herrer vil til at bytte deres Bøger, saa vil jeg henstille, at vi andre ogsaa faar disse Bøger at se, for det nytter jo ikke meget, at de to bytter Bøger. (*Aksel Larsen*: Det skal nok blive offentliggjort!). Det hele skal offentliggøres, det er udmærket. Det kan blive interessant at se — hvis vi faar det at se.

Der er endelig Grund til at beskæftige sig lidt med det ærede Medlem Hr. Frits Clausens Kampagne, thi der er en mærkelig Ting ved de mange Møder, han holder, nemlig at det i Modsætning til andre Møder er saadan, at det er Folk, der gaar igen. Naar det ærede Medlem Hr. Frits Clausen holder offentligt Møde i Roskilde, saa sender han Københavnerne til Roskilde, for Roskildeborgerne vil ikke møde til hans Møder. Men det er helt urimeligt at fortælle den danske Befolkning og ogsaa Folk i Udlandet, at der var mødt 1.000 Mennesker til et af Frits Clausens Partis offentlige Møder i Roskilde, naar det virkelige Forhold er, at der fra Roskilde kun var mødt 6—7 Mennesker, og at Resten var fra København eller andetsteds fra. Man vil aabenbart give det Udseende af, at man er mange mange flere, end man er, og derfor

gaar de igen ligesom Tordenskjolds Soldater.

For øvrigt vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Frits Clausen, at naar man er dansk i Sindelag, saa maa det være saadan, at naar man ikke er tilfreds med en Lovgivning — og ingen kan jo være tilfreds med al den Lovgivning, vi har her i Landet —, saa kan man gaa ind for at faa den ændret ad lovlige Vej; men man bøjer sig loyalt for Loven, ellers er man ikke en kongetro Borger her i Landet, og Folk, der truer med at omgaa Loven, bliver, selv om de ikke mener det alvorligt, alligevel at betragte, som om de var Lovbrydere. Naar det ærede Medlem Hr. Frits Clausen taler om det, der er forvoldt paa Grund af Skrive-rier i „Fædrelandet“, saa vil jeg sige, at det er Redaktionen af „Fædrelandet“, der har opført sig, som om de var hysteriske, og det er det, som snarest bør ophøre.

Til Gengæld synes jeg, at Folketinget bør behandle de Lovforslag, som kommer fra de Partier, som ikke er med i Samarbejdet. Det har de Krav paa, og det er i Overensstemmelse med det gode danske System, og der er ingen, der tager Skade af det. Derimod gælder dette ikke den Slags Forespørgsler, som vi desværre har set, og det gælder heller ikke de Paradedforslag til Beslutning, som fremsættes om, at Regeringen skal afskaffe Arbejdsløsheden, forede produktive Kræfter, give Ægteskabs-tilskud o. s. v.

Den Slags Forslag fra det ærede Medlem og hele den Kampagne, som det ærede Medlem Hr. Frits Clausen i disse Dage fører her i Landet paa Plakatsøjler og gennem „Fædrelandet“, hvor han foregøgler Befolkningen alt det, han vil lave, naar han faar Magten, minder om en lille god Fortælling hos Fritz Reuter. Der var en Mand, som laa paa sit Dødsleje og derfor lod en Sagfører kalde for at faa opsat et Testamente. Han gav Besked om dette. Der skulde afsættes 20 000 til et Børnehjem, 30 000 til et andet, og 20 000 til andre sociale Formaal. Da det hele saa var i Orden, sagde Sagføreren: „Saa mangler vi bare Pengene.“ „Pengene“, sagde den døende, „jeg har virkelig ingen Penge, men nu har jeg da vist min gode Vilje.“

Jeg tror, at Fritz Reuter har lært Frits Clausen, hvorledes der kan drives Propaganda — det har vi i alt Fald set mange Eksempler paa.

Til sidst har jeg et Par aktuelle Bemærkninger om, hvorledes de onde Rygter finder god Grobund hos naive Sjæle, og dem er der jo altid nogle af, ja, der er endda